

Na zámku sa opäť zvrátil a všetko urobil oveľa rýchlejšie ako ostatní kuchtíci. Každý deň si šup-šup urobil prácu a potom sa ponáhlal zaniest' vojakom vodu. Oni mu za to vždy niečo predviedli. A ak bolo treba, po niečo ho poslali. Raz, keď mal oveľa menej práce v kuchyni, lebo kráľ s celým dvorom odišiel na návštevu do susedného kráľovstva, mohol zostať až do konca cvičenia. Potom mu dovolili, aby im pomohol ťahať delo späť na hrad. Pre Petrika to bola veľká česť. Dohodli sa teda, že im takto môže pomáhať vždy, keď večer dokončí svoju prácu. A jemu nebolo viac treba. Po kuchyni priam poletoval a práca mu pod rukami len tak mizla.

Ako Petrik rástol, tak aj mocnel, lebo pri delách toho robil stále viac. Práca v kuchyni sa mu preto zdala veľmi ľahká. Všetci sa čudovali jeho sile a šikovnosti, no nikto nevedel o jeho tajnom delostreleckom živote. Hlavný kráľovský kuchár bol z neho priam nadšený, a tak raz zašiel za kráľom, aby sa s ním vážne porozprával.

Onedlho potom si dal kráľ zavolať všetkých kuchárov a kuchtíkov. Pochválil ich prácu a poďakoval im za verné služby.

„Chcem vám ešte oznámiť jednu vec. Počul som, že medzi kuchtíkmi je jeden, ktorý pracuje obdivuhodne dobre a rýchlo. Popri svojej práci sa nezištne stará aj o iných. Počúvam o ňom samé chvály nielen od hlavného kuchára, ale aj od kapitána delostrelcov.“

Všetky hlavy sa obrátili na Petrika. Vlastne na Petra, lebo už dávno nebol malým chlapcom.

„Preto som sa rozhodol,“ pokračoval kráľ, „že mu za odmenu splním jeho veľkú túžbu. Kuchtík Peter, predstúp!“

Petrovi sa rozbúchalo srdce od radosti, keď predstupoval pred kráľa. Musel sa krotiť, aby sa k nemu nerozbehol. Klakol si a netrpezlivo čakal na kráľove slová.

„Za tvoje verné služby ťa menujem za hlavného pomocného kuchára!“

Všetci tleskali a ocko si utieral slzy dojatia, len Peter zosmutnel. Kráľovi sa ticho poďakoval, a keď sa potom vrátil do kuchyne, sadol si k oknu a dlho sa pozeral na lúku pod hradom. Ostatní kuchári a kuchtíci mu chodili blahoželať a ocko ho silno objal:

„Mama bude na teba taká hrdá!“

„Ja viem...“ vzdychol si Peter a ďalej sa pozeral z okna. Vedel, že už nikdy nebude mať toľko času, aby chodil pomáhať delostrelcom.

Doma mu rodičia pripravili oslavu, ale ani to ho nepotešilo. Nerozumeli tomu. Peter bol zo dňa na deň smutnejší a práca v kuchyni sa mu prestávala dariť. Hlavný kuchár si to všimol a zašiel za jeho otcom:

„Nevyzerá to tak, že by sa Petrovi naozaj splnil sen. Niečo je vo veci. Býval vždy taký veselý a spokojný. Asi mu prospievalo, že chodil veľa na vzduch za delostrelcami.“

Ocko sa zamyslel a spomenul si, s akým nadšením mu Peter vždy rozprával o delostreleckých cvičeniach. Samozrejme, nikdy mu nepovedal, že s nimi cvičí aj on. Ale to, že sa mu delá veľmi páčia, ocko vedel. Jedného dňa teda vyhľadal kapitána a opýtal sa ho, či náhodou nevie, čo Petra trápi. Kapitán mu všetko porozprával. A ocko pochopil, že hradná kuchyňa bola jeho snom, nie Petrovým. Preto poslal kráľovi list s prosbou, aby ho prijal, lebo s ním potrebuje hovoriť o niečom veľmi dôležitom. Kráľ mal svojich kuchárov rád, pretože mal rád dobré jedlo. Dal si teda Petrovho ocka zavolať, aby zistil, čo je vo veci. Kuchár Jozef mu vysvetlil, že sa v synovi veľmi mýlil. Že síce chcel jeho šťastie, ale nepočúval, čo ho šťastným urobí.

„Ak si Vaše Veličenstvo želá odmeniť môjho syna za jeho služby, nech sa o ňom

